

ROODKAPJE EN DE WOLF.

EENE VERTELLING VOOR MEISJES.

Het was een donkere herfstdag. De zon had den geheelen dag niet geschenen en tegen drie uren 's namiddags viel er plotseling zulk een dikke nevel, dat de menschen die op straat waren, moeite hadden den weg te vinden. In de meeste winkels werd dan ook het gaslicht ontstoken en de rijtuigen reden stapvoets om ongelukken te voorkomen.

Op de meisjesschool van Juffrouw Leenders begon men het ook te merken, dat het plotseling zoo donker geworden was. De school zou te vier uren, als gewoonlijk, uitgaan, maar wat te doen in het uur van drie tot vier, nu de meisjes niet meer goed konden zien? In het schoolvertrek hingen geene lampen en de juffrouw had het noodeloos geacht er gas in te laten brengen, omdat er nooit avondschool gehouden werd.

Ja, wat nu te doen?

Opeens kreeg de juffrouw een goede gedachte.

Toen de school te twee uur zou beginnen en de meisjes de eene na de andere op haar tijd aankwamen, zag zij dat Johanna Strikker een plaatje had meegebracht, 't welk zij aan hare schoolkameraadjes liet zien.

Het was een plaatje, voorstellende Roodkapje met den wolf in het bosch. Een der meisjes zei: »Ik wou dat de juffrouw ons de geschiedenis van Roodkapje vertelde, maar ik durf het haar niet te vragen.» — »Ik ook niet,» zei een ander. »De juffrouw houdt niets van sprookjes en ik vind ze zoo aardig.» Daarop hoorde de juffrouw een ander meisje zeggen: »Ik ben niet zoo bang voor de juffrouw, en zal het vragen.» En zich toen tot de onderwijzeres richtende, zei zij: »Juffrouw, wij wenschten zoo graag, dat u ons eens de geschiedenis van Roodkapje en de Wolf vertelde. Zij moet zoo aardig zijn.»

Juffrouw Leenders glimlachte en antwoordde:

»Ik zal er eens over denken, Mietje.»

Toen het nu zoo donker in school werd en er nog een uur verlopen moest, voordat de meisjes naar huis konden gaan, in welken tijd de nevel misschien opgetrokken kon zijn, dacht juffrouw Leenders aan het verzoek tot haar gericht en zei:

»Meisjes, bergt je boeken en schriften! Wij kunnen thans niet lezen of schrijven, en ik denk je een genoeg te doen. Ik wil je eens de geschiedenis vertellen van Roodkapje en de Wolf.»

De meisjes keken elkander vol verbazing aan. Zoo iets hadden ze nooit verwacht. Wel was het meer gebeurd, dat de juffrouw in het namiddaguur van den gewonen schoolregel was afgeweken en iets verteld had, *pour passer le temps*, zooals de meisjes het noemden, maar dan was het altijd iets geweest uit de Vaderlandsche, Bijbelsche of Algemeene geschiedenis. Ook wel had de juffrouw soms iets uit het leven van eene beroemde vrouw medegedeeld, bijvoorbeeld van Anna Maria Schuurman, van Sara Martin, Amalia Sieveking, Elizabeth Freij en anderen, maar nog nooit, neen nooit had de juffrouw een fabel of een sprookje verteld.

En dat zou nu gebeuren. Geen wonder, dat de meisjes opgetogen waren, de boeken en schriften spoedig wegborgen en volverwachting het oog op de juffrouw gericht hielden.

»Ik heb,» dus begon de juffrouw, »eenige jaren geleden een meisje gekend, dat Jetje heette. Zij was een allerliefst kind, vlug in alles, al te vlug soms, zoodat men haar schertsenderwijze Kwikje noemde, wegens haar vlugge bewegingen. Zelden zat zij ledig, altijd had zij iets te doen en dikwijls deed zij in haar ijver twee dingen tegelijk, 't geen niet goed was, want wanneer men twee dingen tegelijk wil doen, dan mislukt een daarvan altijd, of soms loopen alle beide

verkeerd uit. Nu had zij nog een ander gebrek, dat haar menigwerf verdriet berokkende. Zij stelde wel eens dingen uit die zij dadelijk moest doen. En hiervan wil ik u een paar voorbeelden mededeelen. Jetje had een broertje, Henri geheeten, een aardig

had het gezien en gezegd: »Jetje, rijg de schoentjes van Henri; de veters slepen over den grond.» — »Dadelijk, moe,» antwoordde zij, bezig zijnde met iets te naaien voor haar pop. Nu had zij dit naaiwerk, waarbij volstrekt geen haast was, moeten wegleggen,

kereltje van drie jaren, de vreugde van zijn vader en de lust van zijne moeder. Daar zijne moeder wegens een ziekte in haar voet gedwongen was bijna den ganschen dag te zitten, moest Jetje veelal de zorg voor haar broertje op zich nemen. En dit deed zij gaarne, maar was er niet altijd bedachtzaam bij. Op zekeren morgen had Jetje haar broertje aangekleed, maar verzuimd de veters van zijne schoentjes goed vast te binden. Moeder

om de schoentjes van Henri vast te binden, maar zij stelde dit uit en met een ongelukkig gevolg. De kleine jongen liep en huppelde door de kamer, trapte op de veters en viel met zijn hoofdje tegen een stoel. Het kind bezeerde zich geducht en huilde dikke tranen. Jetje was er ook bedroefd om. Zij kreeg echter hare verdiende straf en betreurde het, dat zij door haar uitstellen zooveel kwaads had gedaan.

Op een anderen tijd zei moeder tot haar: »Jetje, het waait erg. Doe je dasje om, als je naar school gaat. Zie, daar hangt het op de leuning van den stoel. Krijg het en doe het om.» — »Ja, moeder, dadelijk!» antwoordde Jetje, die hare boeken bijeenzocht, en tegelijk weer aan andere dingen dacht. Het gevolg was dat zij vergat haar dasje om te doen, en daar het al laat was, haastig naar school liep. Moeder had gelijk. Het woei erg en Jetje voelde den kouden wind in haar hals. 's Avonds had zij erge pijn in de keel en moest leelijke drankjes slikken, om van hare verkoudheid genezen te worden. Alles ten gevolge van haar uitstellen en twee dingen te gelijk te willen doen. Zij kon nu in geen week naar school gaan en moest zich tehuis bezig houden.

Daarvoor wist moeder evenwel raad.

»Jetje,» zei moeder, »je weet, morgen is tante Koos jarig. Tante is er zeer op gesteld, dat je haar dan gelukwenscht, en ik weet, dat zij wat in haar zak heeft voor je spaarpot. Dat zou goed uitkomen, want je hebt hoog noodig een nieuwe jurk, die ik je nu niet geven kan. Schrijf dus dadelijk een brief aan tante, wensch haar hartelijk geluk en dat je hoopt, dat God haar zegenen zal. Doe er dan de groete van mij bij en zorg dat de brief om twaalf ure op de post is. Dan krijgt tante dien brief morgen ochtend en zij zal er zeker blij om zijn en je wat sturen. Ik wou haar graag zelve schrijven, maar ik heb zulke hevige pijnen in mijn voet, dat ik mij moeilijk bewegen kan. Ik heb ook den ganschen nacht niet kunnen slapen en ben zeer vermoeid. Nu zal ik trachten mijne oogen te sluiten en wat te rusten.... Verzuim nu niet den brief te schrijven.»

»Dadelijk! Dadelijk, moe!» zei Jetje.

Maar van dat dadelijk schrijven kwam niets. Zij had een boek met vertellingen, die haar zoo boeiden, dat zij heelemaal niet meer aan den brief voor tante dacht. Moeder sliep gerust. Kleine Henri zat op een stoof en speelde met zijn paardje. Jetje las door en las zoo lang totdat er bezoek kwam, een paar vriendinnen, die wenschten te weten, hoe het met moeder ging. Nu werd moeder wakker en Jetje moest haar boek ter zijde leggen. Die

twee vriendinnen bleven langer dan een uur, en er viel zooveel te praten en te luisteren, dat de brief van tante in het vergeetboek geraakte. Des avonds vroeg moeder haar: of zij den brief had geschreven en weggezonden? Jetje schrikte, kreeg een kleur tot achter haar ooren en betuigde groot leedwezen over haar verzuim en haar uitstellen.

Maar het bleef daar niet bij. Een paar dagen later kwam er bericht van tante Koos, die haar spijt niet wilde verzwijgen, dat Jetje haar niet geschreven had.

En de nieuwe jurk bleef in den zak van tante.

Zie — dus vervolgde Juffrouw Leenders — zoo zou ik kunnen voortgaan met je te vertellen welk een verdriet Jetje zich op den hals haalde door hare fouten, maar ik merk dat de nevel is opgetrokken. Het wordt helder buiten en daar het op slag van vieren is, zullen wij maar eindigen. Mijn vertelling is uit.»

Maar de meisjes bleven haar vragend aanstaren. Zij schenen niet bevredigd te zijn.

»Wat is het?» vroeg de juffrouw heimelijk glimlachend. »Waarom zie je mij zoo vragend aan?»

Eerst aarzelden de meisjes met het antwoord, tot Mietje zich verstoutte te zeggen: »Juffrouw, u had ons beloofd de geschiedenis te vertellen van Roodkapje en de Wolf, en nu heeft u daar heelemaal niets van gerept.»

»Heb ik het niet gedaan?» vroeg de juffrouw. »Ik meen van ja, maar met eenige verandering, om je nadenken op te wekken. De geschiedenis van Roodkapje en de Wolf is een sprookje en heeft tot doel, vermoed ik, de kwade gevolgen van uitstellen en zich bezig houden met andere dingen. Volgens het sprookje moest Roodkapje een mandje met wafels naar hare grootmoeder brengen. De weg daarheen liep door een groot bosch. Nu had moeder haar op het hart gedrukt zich onderweg niet op te houden, maar Roodkapje vergat die vermaning, zag kapelletjes vliegen, liep ze na, vond bloempjes die zij plukte en verloor hierdoor veel tijd. Ware zij dadelijk recht, door naar grootmoeder gegaan, en had zij niet twee drie dingen tegelijk willen doen,

dan zou de Wolf haar niet tegengekomen zijn. En zoo was het nu ook bij Jetje: de verkoudheid die zij zich op den hals haalde, doordat zij verzuimde moeders vermaning op te volgen, was voor haar de wolf uit het bosch. De straf die zij beliep en het verdriet dat zij ondervond, doordat zij zich met andere dingen bezig hield, inplaats van voor de veters te zorgen van haar broertjes schoenen, was de wolf, die haar later te pakken kreeg. Zoo ook met den brief aan tante Koos. Ik denk nu wel,

dat je mij begrepen hebt en je best zult doen, dadelijk te gehoorzamen, als je wat gelast wordt en je niet ophouden met beuzelingen, die je later verdriet aandoen. Denk dikwijls aan de Spreuk, die daar aan den muur hangt: »Kinderen hoort naar mij: want welgelukzalig zijn zij die gehoorzaam zijn en Gods wegen bewandelen.» En al komt er dan ook eens een wolf om het hoekje kijken, hij zal je niets doen, want allen die naar Gods geboden wandelen, worden door den Heer bewaard.»

1. Kruisraadsel.

Mijn 1 en 3 wordt niet begeerd, Daar 't ons aan ziel en lichaam deert.	Mijn 3 en 4 een ieder doet, Als hij in leven blijven moet.
Mijn 3 en 2, dat is een dier, Het leeft in bosschen, zelden hier.	Mijn 1 en 2 een nuttig man, Die zittend 't werk verrichten kan.

2. D, W, K.

Met d kan ik u dikwijls kwellen,
Vooral des zomers; doch meen niet,
Dat met een w ik wordt verdreven,
Veeleer met droge k 't geschiedt;
Het best met zeer oud roggebrood,
Doch 't helpt niet steeds in dezen nood.

3. Spreekwoord.

Vorm eens een zeer bekend spreekwoord uit de volgende woorden, waarvan gij de letters kunt verplaatsen.

Jaartje, tehuis, Edam, test, neef.

4. Kringraadsel.

Een dier verschaft ons 1, 2, 3.
Mijn 4, 5, 6 en zeven
Ziet men op draden zweven
En loeren; raad: op wie?
8, 9, 10 en 11,
Ge erkent het zelf,
't Zijn lichten in het duister,
Vol luister.
En 12 een letter. Zoek
En wees bij 't raden kloek.
't Geheel zijn vrouwen aan het werk
Voor kleedingstof deugd'lijk, sterk.

5. Raadsel.

Kom ik u te gemoet in groote staatsie,
Met ruiters, edelvrouwen vol van gratie,
Dan wijkt ter zij gij af en buigt u neêr.
Maar zijt gij hong'rig en wordt 'k u aan-
geboden,
Dan grijpt gij toe, laat u niet zeer lang
nooden,
En eet, en dankt, en buigt u voor den Heer.